

Arrest

**nr. 120 897 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen nama en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 juni 2013 houdende tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging ten aanzien van het minderjarig kind van verzoekster en van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 26 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. ANTHONI, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2013 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20) genomen ten aanzien van het minderjarig kind. Ten aanzien van verzoekster werd op 26 juni 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing van 26 juni 2013 ten aanzien van verzoekster:

“Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/02/2013 werd ingediend door:

Naam: T.

Voornaam: S. S.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: Paramaribo, (Suriname)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: 2100 Deurne (Antwerpen), (...)

om volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet (allemaal) voorgelegd : bewijs ten laste in het verleden en attest onvermogen uit land van herkomst

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs

Gedaan te Antwerpen op 26 Juni 2013”.

De bestreden beslissing van 24 juni 2013 ten aanzien van verzoeksters minderjarig kind:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL TOT TERUGBRENGING

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 22.01.2013 werd ingediend door Naam: M.G.S. , Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (...)2009, Geboorteplaats: Amsterdam , Identificatienummer in het Rijksregister xxx. Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...), 2100 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 22.01.2013 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Ter staving van deze aanvraag werden tal van documenten voorgelegd waaronder overeenkomsten en loonfiches voor interimwerk van de moeder (Konvert interim 21.03.2013, 17 en 19 april 2013), een OCMW- attest (geen aanvraag voor steunverlening voor de moeder), een arbeidsovereenkomst voor een bepaald werk van de moeder (vanaf 21.05.2013) en een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van de moeder (van 06.05.2013 tot 08.05.2013) beide van (...) N.V. Op basis van de aangeleverde documenten kan niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980) te kunnen genieten.

Aan de hand van de arbeidsovereenkomsten kan afgeleid worden dat het kind zijn bestaansmiddelen verwerft dankzij de tewerkstelling van de moeder (NN: xxx). Het bedrag van de bestaansmiddelen

verkregen uit de interim-tewerkstelling (zie voorgelegde Interim-loonfiches) en het bedrag van de inkomsten uit de latere deeltijdse tewerkstellingen van bepaalde tijd/bepaald werk (aantal uren + uurloon vermeld op arbeidsovereenkomst) van de moeder ligt echter lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Nergens uit het dossier blijkt dat het kind en de moeder met dergelijk karig bedrag voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Er worden geen andere (bijkomende) inkomsten aangetoond. Bovendien is de regelmaat van de huidige inkomsten onduidelijk. De moeder is heden tewerkgesteld met een contract voor bepaald werk vanaf 21/05/2013 (tot einde werf). Of zij nadien over een nieuw contract zal beschikken met een meer uitgebreide tewerkstelling (en dus ruimere inkomsten) wordt niet meegedeeld.

Het feit dat de betrokkenen heden geen OCMW steun genieten, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Mogelijk is het de bedoeling met voorlegging van deze documenten, de solvabiliteit van de moeder aan te tonen. Deze bewijsstukken kunnen echter niet als voldoende worden aanvaard gezien, zoals hierboven reeds aangegeven, in de wet is opgenomen dat rekening moet gehouden worden met de aard en de regelmaat van het inkomen dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen en het aantal familieleden ten laste. De bedoelde inkomsten dienen minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Dit is niet het geval zo blijkt uit de voorgelegde bewijzen. Mogelijk ontvangt de moeder heden voor het kind kinderbijslag in België, echter daar wordt niets van voorgelegd, bijgevolg kan hiermee geen rekening gehouden worden voor de behandeling van de aanvraag. Tot slot dient te worden opgemerkt dat er niet is aangetoond dat het minderjarige kind over een geldige ziektekostenverzekering beschikt dat de risico's in België dekt voor een verblijf van meer dan 3 maanden zoals vereist overeenkomstig art. 50, §2, 4° van het voornoemde KB. Een verblijf van meer dan drie maanden kan aan het minderjarige kind niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.

Te Brussel, op 24/06/2013 Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. het materieel motiveringsbeginsel en van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.1.2. Verzoekster verwoordt haar eerste middel als volgt: “De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat het niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding. Het verblijf van tweede verzoekster is totaal onterecht afgewezen. De moeder, eerste verzoekster, heeft immers op tijd kunnen aantonen dat zij een voldoende inkomen heeft. Tweede verzoekster heeft bijgevolg recht op een verblijfsrecht o.b.v. de bestaansmiddelen van haar moeder. Op de bijlage 20 van eerste verzoekster wordt laconiek gemotiveerd dat zij niet ten laste zou zijn van haar kind! Uiteraard is dit onmogelijk. In dit verband kan verwezen worden naar het CHEN-arrest van het Hof van Justitie: Zaak C-200/02 Kunqian Catherine Zhu en Man Lavette Chen tegen Secretary of State for the Home Department (verzoek van de Immigration Appellate Authority om een prejudiciële beslissing) „Verblijfsrecht - Kind met nationaliteit van Hdstaat, maar verblijvend in andere lidstaat - Ouders die onderdaan zijn van derde staat - Verblijfsrecht van moeder in andere lidstaat”

Samenvatting van het arrest: Burgerschap van de Europese Unie - Recht om vrij op grondgebied van lidstaten te reizen en te verblijven - Richtlijn 90/364 - Minderjarige onderdaan van lidstaat, die is gedekt door ziektekostenverzekering en ten laste komt van ouder die zelf onderdaan is van derde staat, over voldoende bestaansmiddelen beschikt en daadwerkelijk voor minderjarige zorgt - Verblijfsrecht, zowel voor minderjarige als voor zijn ouder, in andere lidstaat - Voorwaarden voor verkrijging van nationaliteit door minderjarige – Irrelevant (Art. 18 EG; richtlijn 90/364 van de Raad) Artikel 18 EG en richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht, verlenen de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt, het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Dienaangaande kan de in richtlijn 90/364 geformuleerde voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen niet aldus worden uitgelegd dat de

minderjarige onderdaan zelf over toereikende bestaansmiddelen moet beschikken, zonder dat hij zich kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid. Een dergelijke uitlegging zou immers aan die voorwaarde een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging in de uitoefening van het door artikel 18 EG gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf zou vormen, aangezien deze niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten. Voorts kan de toepassing van de communautaire bepalingen niet worden geweigerd aan belanghebbenden op grond dat de verzorgende ouder door een verblijf in een lidstaat de voorwaarden heeft geschapen waaronder haar ter wereld te brengen kind de nationaliteit van een andere lidstaat kon verkrijgen teneinde vervolgens voor het kind en voor haarzelf een recht van duurzaam verblijf te verkrijgen. Volgens het volkenrecht behoort het bepalen van de voorwaarden voor de verkrijging en het verlies van de nationaliteit immers tot de bevoegdheid van elke lidstaat, welke bevoegdheid met inachtneming van het gemeenschapsrecht moet worden uitgeoefend, en het staat niet aan een lidstaat om de gevolgen van de toekenning van de nationaliteit van een andere lidstaat te beperken door voor de erkenning van die nationaliteit met het oog op de uitoefening van de in het Verdrag voorziene fundamentele vrijheden een aanvullende voorwaarde te stellen. (cf. punten 33, 36-37, 39, 47 en dictum) Eerste verzoekster moest bijgevolg niet bewijzen dat zij in het verleden ten laste was van haar minderjarig kind, noch moest zij bewijzen dat zij onvermogen was in haar land van herkomst! Zij moest juist het tegendeel bewijzen, hetgeen zij in casu deed, nl. dat zij wel vermogen genoeg was om te kunnen zorgen voor haar minderjarig kind. Het middel is gegrond."

2.1.3. Op 22 januari 2013 werd namens het minderjarige kind M.G. een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet en in toepassing van artikel 50 van het K.B. van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit), met name als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Op de ingevolge de aanvraag uitgereikte bijlage 19 werd uitdrukkelijk vermeld: *"U wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 22/04/2013 de volgende documenten over te leggen: bewijs ziektekostenverzekering in België, bewijzen van bestaansmiddelen"*. Het paspoort van het kind werd daarbij overhandigd. De inlichtingenbladeren A, B en C werden ingevuld.

2.1.4. Op 27 februari 2013 diende verzoekster S.S.T. in eigen naam een aanvraag in tot verblijf als niet EU-familieelid van een Unieburger van meer dan drie maanden op grond van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, met name als ascendant van haar kind M.G.

2.1.5. Er werd haar bijgevolg aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd, die zij ondertekende voor kennisname en ontvangst, en waarop uitdrukkelijk volgend verzoek werd vermeld: *"De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 27/05/2013 de volgende documenten over te leggen: bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen uit land van herkomst, attest niet ten laste ocmw"*.

2.1.6. Vervolgens heeft verzoekster op 27 mei 2013 enkele dagcontracten van zichzelf voorgelegd, en een attest dat zij niet ten laste is van het OCMW. Een bewijs ten laste in het verleden en een attest van onvermogen uit het land van herkomst werden niet voorgelegd door verzoekster.

2.1.7. Het bestuur heeft bijgevolg niet al de stukken, opgesomd in de bijlage 19ter van 27 februari 2013, vanwege verzoekster ontvangen. Zodoende werd op 26 juni 2013 op grond van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit binnen deze aanvraagprocedure niet op kennelijk onredelijke wijze een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) door het bestuur afgeleverd lastens verzoekster, en dit op grond van volgende duidelijke overweging: *"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet (allemaal) voorgelegd: bewijs ten laste in het verleden en attest onvermogen uit land van herkomst"*.

2.1.8. Bijgevolg stelt de Raad vast dat wat de aanvraag van verzoekster betreft, met name de op 27 februari 2013 ingediende aanvraag in eigen naam tot verblijf als niet EU-familieelid van een Unieburger van meer dan drie maanden op grond van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, het bestuur wettig tot de bestreden beslissing van 26 juni 2013 kwam.

2.1.9. Wat betreft de aanvraag van haar minderjarig kind geldt dat deze een aanvraag deed op 22 januari 2013 als beschikker van voldoende bestaansmiddelen volgens artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat zij minderjarig is en zelf geen arbeidsactiviteit kan uitoefenen, valt haar aanvraag onder artikel 50, § 2, 4° van het vreemdelingenbesluit. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen”.

2.1.10. Het minderjarige kind heeft geen inkomsten uit arbeid noch enige vorm van vervangingsinkomen. Zodoende keek het bestuur naar de inkomsten die de minderjarige vermog te verkrijgen via een derde, *in casu* haar moeder, zijnde verzoekster. Het bestuur motiveert vervolgens omstandig waarom het precies van oordeel is dat de inkomsten van de moeder onvoldoende zijn:

“Aan de hand van de arbeidsovereenkomsten kan afgeleid worden dat het kind zijn bestaansmiddelen verwerft dankzij de tewerkstelling van de moeder (NN: xxx). Het bedrag van de bestaansmiddelen verkregen uit de interim-tewerkstelling (zie voorgelegde Interim-loonfiches) en het bedrag van de inkomsten uit de latere deeltijdse tewerkstellingen van bepaalde tijd/bepaald werk (aantal uren + uurloon vermeld op arbeidsovereenkomst) van de moeder ligt echter lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Nergens uit het dossier blijkt dat het kind en de moeder met dergelijk karig bedrag voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Er worden geen andere (bijkomende) inkomsten aangetoond. Bovendien is de regelmaat van de huidige inkomsten onduidelijk. De moeder is heden tewerkgesteld met een contract voor bepaald werk vanaf 21/05/2013 (tot einde werf). Of zij nadien over een nieuw contract zal beschikken met een meer uitgebreide tewerkstelling (en dus ruimere inkomsten) wordt niet meegedeeld.

Het feit dat de betrokkenen heden geen OCMW steun genieten, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Mogelijk is het de bedoeling met voorlegging van deze documenten, de solvabiliteit van de moeder aan te tonen. Deze bewijsstukken kunnen echter niet als voldoende worden aanvaard gezien, zoals hierboven reeds aangegeven, in de wet is opgenomen dat rekening moet gehouden worden met de aard en de regelmaat van het inkomen dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen en het aantal familieleden ten laste. De bedoelde inkomsten dienen minstens gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Dit is niet het geval zo blijkt uit de voorgelegde bewijzen. Mogelijk ontvangt de moeder heden voor het kind kinderbijslag in België, echter daar wordt niets van voorgelegd, bijgevolg kan hiermee geen rekening gehouden worden voor de behandeling van de aanvraag. Tot slot dient te worden opgemerkt dat er niet is aangetoond dat het minderjarige kind over een geldige ziektekostenverzekering beschikt dat de risico's in België dekt voor een verblijf van meer dan 3 maanden zoals vereist overeenkomstig art. 50, §2, 4° van het voornoemde KB. Een verblijf van meer dan drie maanden kan aan het minderjarige kind niet worden toegestaan”.

2.1.11. Uit de eenvoudige lezing van de motivering blijkt dat het bestuur heeft geoordeeld en heeft gemotiveerd dat de onregelmatige inkomsten uit interimcontracten of werken van een bepaalde (korte) duur geen voldoende garantie geven dat beiden niet ten laste van de sociale bijstand zullen vallen.

2.1.12. Zodoende werd op 24 juni 2013 een bijlage 20 afgeleverd ten aanzien van de minderjarige, op grond van artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit. Gelet op de minderjarigheid werd een bijlage 38 afgeleverd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2. Verzoekster licht haar tweede middel als volgt toe: "De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012): De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu meent verzoeksters dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt. De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire bevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.) Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeksters niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeksters een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. Het middel van verzoeksters is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd. Ook in casu zijn de bevelen om het

grondgebied te verlaten betekend aan eerste en tweede verzoekster niet gemotiveerd. Het middel is gegrond”.

2.2.3. Verzoekster voert in haar middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan. Verzoekster stelt hierbij dat de *“RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012)”*: Verzoekster doelt daarmee op het gegeven dat het middel is gegrond is omdat ook hier *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd.

2.2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissingen van 24 en 26 juni 2013 ten aanzien van verzoekster en haar minderjarig kind wordt respectievelijk toepassing gemaakt van artikel 51, § 2, tweede lid en artikel 52 § 3 van het vreemdelingenbesluit. Deze artikelen luiden respectievelijk als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

“§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.2.5. Uit lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verwerende partijen hebben gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten en een bevel tot terugbrenging te geven. Deze bestreden beslissingen stellen verzoekster en haar minderjarig kind niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de verwerende partijen hebben beslist aan hen een bevel om het grondgebied en een bevel tot terugbrenging te verlaten te betekenen.

2.2.6. Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster en haar minderjarig kind in aanmerking komen voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partijen toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

2.3.1. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2. Verzoekster licht haar laatste middel als volgt toe: *“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van*

dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128; De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeksters de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in hun privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat eerste verzoekster gescheiden zou leven van haar zoon en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven. R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329). Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat eerste verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar kind. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

2.3.3. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juni 2013 en het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 24 juni 2013 worden vernietigd. Verzoeksters kunnen derhalve de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aanvoeren ten aanzien van beide bevelen.

Het derde middel is in die mate dat het gericht is tegen deze bevelen dan ook onontvankelijk.

2.3.4. Voor wat betreft de mate dat het middel gericht is tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten aanzien van beiden, luidt artikel 8 van het EVRM als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.3.5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.3.6. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.3.7. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.3.8. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.9. Verzoekende partij komt in haar betoog evenwel niet verder dan te stellen dat *“De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. (...) De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeksters de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in hun privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat eerste verzoekster gescheiden zou leven van haar zoon en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven. (...) Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat eerste verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar kind. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.”*

2.3.10. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, kan aangenomen worden dat verzoekster en haar minderjarig kind een gezinsleven hebben. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij woonachtig zijn op het zelfde adres. Verzoekster is van Surinaamse nationaliteit en haar minderjarig kind heeft de Nederlandse nationaliteit. Verzoekster voert in haar middel geen enkel element aan over een eventuele partner noch over een intentie om te huwen anders dan dat zij louter vermeldt dat 'de rechten op huwelijk fundamenteel zijn'. In de gezinscel van verzoekende partij is niemand met de Belgische nationaliteit aanwezig.

2.3.11. Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.3.12. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.3.13. Beide bestreden beslissingen gelden voor de verzoekende partij, zodoende leiden de bestreden beslissingen niet tot een scheiding van verzoekster en haar minderjarige dochter. Daarenboven werpt verzoekende partij geen dergelijke hinderpalen op dewelke hen zouden verhinderen om elders een gezinsleven te leiden, hetzij in Nederland, Suriname of elders. De Raad wijst er tenslotte nogmaals op dat beiden een aanvraag deden voor legaal verblijf in het Rijk doch dat beide aanvragen op wettige wijze geweigerd werden, de Raad verwijst hierbij naar de bespreking van het eerste middel *supra*.

2.3.14. In dit kader herinnert de Raad er aan dat het EHRM reeds meerdere keren geoordeeld heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39) .

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3. Het beroep tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. De bevelen om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten met het bevel tot terugbrenging van 24 juni 2013 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juni 2013 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is wat deze in artikel 1 vermelde beslissingen zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot de nietigverklaring tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 24 juni en 26 juni 2013, worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC